

Z OBSAHU 10 věcí, které byste měli vědět o sv. Josefu

04

Dům ze skla: K nekrologům Hanse Künga

08

Nekorektní? Budeš smazán

14

Foto: GFreihalter / wikimedia

Stabat Mater dolorosa

Čtenáři, pohled na Marii pod křížem a uč se, co je milosrdenství. Svou duši přiblíž pukajícímu srdci věčné Panny, když její jediný syn byl světem odsouzen a ubit. A ona stojí, nedrží ji žádný člověk, podírají ji samotní andělé a takovou bolest nelze bez víry přestát. Jak hustý a tmavý mrak se nad člověkem rozprostře, když dítě milované do lůna země spouštíme.

Milosrdenství a věrnost se setkaly v Marii. Milosrdenství, které trpí kvůli milovanému, a láska, která jen vše pro-

hlubuje a jitrí. Věrnost však dodává sílu, aby člověk učinil další krok. Věrnost k povolání, které mi bylo svěřeno, a já uprostřed učedníků se sedmi meči v srdci mám dodat odvalu těm statným mužům ve večeradle? Vždyť co já vím a co znám? Kalich žalu musím pít a stojím.

Kolik bolesti svět skýtá pro toho, kdo není bezcitný. A pravý Boží citel u kříže zkroušen své srdce vylévá, stojí jak rákos ve větru a vítr ho ohýbá. Avšak takový život zapouští mohutné kořeny, spojuje

bolest svou s bolestí Kristovou, a snad i skrze nás skane Boží slza nad světem a zavlaží zem svým dotekem.

Stát pod křížem je privilegium a nebojme se i pokleknout, protože na kříži je Bůh a jen Jemu náleží klanění.

Maria má, kéž Ty sama dáš mi nést smrt Krista Pána, přijmout ránu za ranou.

*P. Ondřej Špinler
farář ŘK farnosti Sádek*

Ve třetině zemí světa lidé trpí závažným porušováním náboženské svobody

„Zpráva o náboženské svobodě ve světě“ pro rok 2021, kterou vypracovala mezinárodní katolická charita a papežská nadace Církev v nouzi (*Aid to the Church in Need, ACN*), konstatuje, že náboženská svoboda se závažně porušuje ve třetině všech zemí světa. Podle této zprávy, která byla 20. dubna oficiálně představena v Římě a dalších městech po celém světě, nebylo v letech 2018 až 2020 toto základní právo respektováno v 62 ze 196 zemí světa (31,6%). Touto svou již 15. zprávou o náboženské svobodě ve světě varuje papežská nadace Církev v nouzi před vážnými hrozbami, kterým je v celém světě toto základní právo vystaveno.

Jak zpráva uvádí, ve 26 zemích lidé trpí pronásledováním a v 95% z nich se ve sledovaném období situace ještě zhoršila. Poprvé se v této kategorii objevuje devět zemí: sedm afrických (Burkina Faso, Kamerun, Čad, Komory, Konžská demokratická republika, Mali a Mosambik) a dvě asijské (Malajsie a Srí Lanka).

Tyto statistiky odrážejí jeden z hlavních závěrů zprávy: radikalizaci afrického kontinentu, zejména v subsaharské a východní Africe, kde dramaticky posílila přítomnost džihádistických skupin. Porušování náboženské svobody – včetně extrémní podoby pronásledování, jako je masové vraždění – se nyní odehrává ve 42% všech afrických zemí a Burkina Faso i Mosambik jsou jen dva výrazné příklady.

Radikalizace se ovšem netýká jen afrického kontinentu. Zpráva popisuje také vzestup nadnárodních islamistických sítí pokrývajících nejen subsaharské státy od Mali po Mosambik, ale zasahujících také na Komory v Indickém oceánu nebo na Filipíny v Jihočínském moři s cílem vytvořit takzvaný „transkontinentální chalífát“.

Zpráva zdůrazňuje i další nový trend: zneužívání digitálních technologií, kybernetických sítí a hromadného sledování založeného na umělé inteligenci nebo technologii rozpoznávání obličeje, což v některých zemích s nejhorší situací v oblasti náboženské svobody vede ke zvýšení kontroly a diskriminace. Nejzřetelněji se to projevuje v Číně, kde zdejší komunistická strana k útlaku náboženských skupin využívá 626 milionů sledovacích kamer s umělou inteligencí a zařízení sledujících chytré telefony. Digitální technologie používají také džihádistické skupiny, aby tak

Foto: © Martin Penicka / Člověk a Vira

radikalizovaly své následovníky a rekrutovaly nové.

Mezi dalšími zjištěními zpráva zmiňuje, že ve 42 zemích (21%) může zřeknutí se náboženství nebo změna vyznání vést k závažným právním a společenským důsledkům, od ostrakizace ve vlastní rodině až po trest smrti.

Zpráva o náboženské svobodě ve světě zdůrazňuje a odsuzuje nárůst sexuálního násilí, které se využívá jako zbraň proti náboženským menšinám – jde o trestné činy proti ženám a dívkám, které jsou uneseny, znásilněny a nuceny konvertovat.

V zemích, kde dochází k závažnému porušování náboženské svobody, dnes žije přibližně 67% světové populace, tedy přibližně 5,2 miliardy lidí, a patří sem i nejlidnatější státy, jako je Čína, Indie a Pákistán. V mnoha z nich se pronásledování nejvíce zaměřuje na

náboženské menšiny. Podle zprávy také zesílilo náboženské pronásledování ze strany autoritářských vlád. Podpora etnické a náboženské nadvlády v některých asijských zemích, kde většinově převládá hinduismus nebo buddhismus, vedla k dalšímu útlaku menšin, který často z jejich příslušníků fakticky činí občany druhé kategorie. Krajním příkladem je Indie, podobná politika se ale uplatňuje mimo jiné i v Pákistánu, Nepálu, na Srí Lance nebo v Myanmaru.

V závěru zpráva zmiňuje, že na Západě došlo k nárůstu „zdvořilého pronásledování“. Tento pojem zavedl papež František, aby jím popsal, jak nová společenská pravidla a hodnoty vstupují do zásadního střetu s právy jednotlivce na svobodu svědomí, a tak náboženství odkazují „do uzavřených prostor kostelů, synagog nebo mešit“.

Výzkum se rovněž zabývá hlubo-

MÁJOVÉ ZAMYŠLENÍ

Mariin životní styl

Na začátku tohoto století vyšla kniha anglické spisovatelky Ellen Keyové, která chtěla charakterizovat cesty lidského vývoje ve 20. století. Jmenovala se „*Století dítěte*“. Autorka si představovala, že vyspělé lidstvo věnuje všechen svůj potenciál, všechnu péči dětem. Můžeme se však ptát: Co se stalo z minulého století zvaného století dítěte? Dvě třetiny dětí světa vůbec ani neuvidí. Nad zbylou třetinou se ozývá nářek, který nelze neslyšet. Nářek nad osamělostí dětí „s klíčkem na krku“. Zaměstnaná matka jim už nemůže dát ono kdysi samozřejmé teplo rodného hnízda, z kterého čerpaly předchozí genera-

Foto: © Lucie Hornikova / Člověk a Víra

ce po celý život fyzickou i duševní sílu. Naše společnost, naše zákony se sice snaží věnovat dětem co nejvíce péče. Ale přesto se toto století stalo vším jiným než stoletím dítěte. Mateřství už není pro ženu samozřejmostí. Vymizel zvyk starších generací, že závoj, který měla nevěsta při oddavkách, zahaloval i kolébku jejího dítěte. Žena bojovala s mužem o rovnocenné postavení ve veřejnosti a v průběhu tohoto boje se jaksí zaměnila rovnoprávnost a rovnorodost. Žena nechtěla láskyplně sloužit své rodině doma a tak se stala bez lásky posluhovačkou cizích mužů. Ovšem, dostala k tomu hrdý titul „sekretářka“, tj. česky tajemnice. Jenže myslím, že největší sekretářky – tajemnice – jsou matky a vychovatelky dětí. Cožpak existuje větší tajemství než početí, zrod a růst dítěte?

Dost dokladů máme o tom, jak je v dnešním světě ohrožena sama podstata ženství a jak právě v tom je kořen mnohých trampot, kterými trpí dnešní svět. Známe mariánský ideál životního stylu, ale velmi za ním pokulháváme. Co s tím? Od nás se čeká „jen“, že změníme běh svého života, že změníme svůj vlastní životní styl. Tak jako lidé světa napodobují slavné herce a zpěvačky, od nás křesťanů se čeká, že budeme napodobovat životní styl Marii in v její velikosti Panny důstojné a krásné, v její velikosti Snoubenky pokorné ochotné sloužit Bohu i lidem, v její velikosti Matky v naplnění života mateřstvím. Ptáš se možná: není to jen idealistické snění? Je možno žít jinak, než velí móda, duch doby? Dokáže jedinec žít podle vůle Boží? Tak se ptala i Maria. Tak se také bála, že nedokáže splnit, co Bůh čeká: „Jak se to stane, jak se to může uskutečnit?“ A odpověď Marii je i odpověď nám každému: „Duch svatý sestoupí na tebe a síla Nejvyššího tě zastíní.“

Jak to je, když se někdo nechá „zastínit“, vést Duchem svatým, to píše svatý Pavel v listě k Římanům: „Ti, kteří se nechají vést Duchem svatým, vydají život a pokoj...“

Ladislav Simajchl
(redakčně kráceno), fatym.com

kým **dopadem pandemie nemoci covid-19 na právo na náboženskou svobodu**. Tváří v tvář závažnosti nouzové situace považovaly vlády za nutné zavést mimořádná opatření a v některých případech také uplatnit nepřiměřená omezení pro praktikování náboženství ve srovnání s jinými, sekulárními činnostmi. V některých zemích, jako je Pákistán nebo Indie, se zadržovalo rozdělování humanitární pomoci náboženským menšinám. Zejména na sociálních sítích se pandemie zneužívala také jako záminka

ke stigmatizaci určitých náboženských skupin, které ji údajně měly šířit nebo rovnou způsobit.

V úvaze nad závažnými zjištěními „Zprávy o náboženské svobodě ve světě“ uvedl výkonný prezident ACN dr. Thomas Heine-Geldern: „Je politováníhodné, že navzdory – byť důležitým – iniciativám OSN a vzniku ambasad náboženské svobody lze v současnosti reakce mezinárodního společenství na násilí opírající se o náboženství a na náboženské pronásledování obecně klasifikovat

jako nedostatečné a opožděné.“

Zpráva o náboženské svobodě ve světě byla poprvé zveřejněna v roce 1999 a připravuje se vždy jednou za dva roky. Analyzuje, nakolik se ve 196 zemích světa pro všechna náboženství dodržuje základní lidské právo na náboženskou svobodu, jak ho zaručuje článek 18 Všeobecné deklarace lidských práv.

#StandUpForReligiousFreedom

církev.cz

10 VĚCÍ, KTERÉ BYSTE MĚLI VĚDĚT O SV. JOSEFU

John Everett Millais: Kristus v domě svých rodičů (1849–1850)

Papež František ustanovil, že od 8. prosince 2021 se bude slavit zvláštní Rok svatého Josefa, aby v něm všichni věřící v Krista mohli každý den upevňovat jeho příkladem svůj život z víry a v úplnosti plnit Boží vůli. Dosažení tohoto velmi žádoucího cíle podpoří v první řadě dar posvátných odpustků, který Apoštolská penitenciárie tímto dekretem, vydaným podle úmyslu nejvyššího pontifika Františka, dobrotivě uděluje pro celý Rok svatého Josefa. Plnomocný odpustek se uděluje za obvyklých podmínek (svátostné vyznání, přijetí eucharistie a modlitba na úmysl nejvyššího pontifika) věřícím v Krista, kteří se v duchu odvrátí od jakéhokoliv hříchu a budou se účastnit Roku svatého Josefa za okolností a způsoby, jak to určuje tato Apoštolská penitenciárie.

A co víte o sv. Josefu vy, abyste se mohli konkrétně inspirovat jeho příkladem? V tomto miniseriálu vám přinášíme 10 věcí, které byste vědět měli.

I. Kdo byli rodiče sv. Josefa?

Rodiče Ježíšova nevlastního otce vycho-

vali „spravedlivého muže“, který střežil Spasitele světa.

Zatímco církev tradičně uznává, že rodiči Panny Marie byli sv. Jáchym a sv. Anna, o sv. Josefovi, Ježíšovu pěstounovi, je toho zmíněno jen velmi málo.

Proč je tomu tak?

Podobně jako o svatých Jáchymovi a Anně se i o rodičích sv. Josefa traduje jen poskromnu informací. Zároveň však s jistotou známe otce sv. Josefa, ačkoli to může být zpočátku matoucí.

V Matoušově evangeliu je sv. Josef uveden jako syn „Jákobův“ (Mt 1,16). V Lukášově evangeliu je však jako jeho otec jmenován jako „Heli“ (L 3,23). Měli Matouš a Lukáš odlišné informace?

Apologeta Jimmy Akin nabízí věrohodné vysvětlení, které přijímá mnoho biblických badatelů.

Historik z druhého století, Julius Africanus, rodák z Izraele, zaznamenává informaci, kterou mu v jeho době poskytla Kristova rodina. Podle jejich rodinné genealogie se Josefův dědeček

Mattan (zmiňovaný v Matoušově evangeliu) oženil se ženou jménem Esta, která mu porodila syna Jákoba. Po Mattanově smrti se Esta provdala za svého příbuzného Melchiho (zmíněného v Lukášově evangeliu) a porodila mu syna jménem Heli (sňatek s příbuzným byl mezi Židy v té době běžný). Jákob a Heli tedy byli nevlastní bratři. Heli zemřel bezdětný, a tak se Jákob oženil s jeho vdovou a stal se otcem Josefa, který byl biologickým synem Jákoba, ale právně synem Heliho (Eusebuis, Církevní dějiny 1:6:7).

Osvojení bylo v židovské kultuře běžné a přímo ovlivňovalo genealogickou linii. Ačkoli se tedy člověk mohl narodit do nějaké konkrétní linie, byl-li později adoptován, přijal tím rovněž novou linii. A navíc, vysvětluje Akin, „k osvojení mohlo dojít i posmrtně“. To znamená, že „když člověk zemřel bezdětný, povinností jeho bratra bylo vzít si jeho vdovu a zplodit syna za svého bratra. Tento syn pak byl posmrtně „adoptován“ zemřelým mužem a uznáván v rodinné genealogii jako jeho syn.“

Obecně se tehdy věřilo, že Jákob byl Josefovým primárním otcem a tím, kdo z něj vychoval „spravedlivého muže“. Pokud jde o Josefovou matku, nedochovaly se žádné doklady ani v těch nejvzdálenějších tradicích. Vizionářka z 18. století, jménem Matka Cecilia Baij, tvrdila, že jeho matkou byla „Ráchel“. Existuje jistá možnost, že by to mohla být pravda, jelikož Ráchel bylo běžné jméno, ale zdá se také, že spojuje Josefa s prvním „Josefem“ ve Starém zákoně, jehož rodiči byli Jákob (Izrael) a Ráchel (viz Genesis 35). V každém případě jsou vidění Matky Cecilie Baij považovány za „soukromé zjevení“ a nejsou schváleny katolickou církví. Ať už byli Josefovými rodiči kdokoli, vychovali ctnostného muže, který byl nápomocen v dějinách spásy a stal se důstojným pěstounem Ježíše Krista.

Aleteia.org
Překlad Pavel Štíčka

ASYRSKÝ MNICH DOSTAL ZA DAROVÁNÍ KOUSKU CHLEBA DVA ROKY V TURECKÉM VĚZENÍ

Otec Aho si odpyká 25 měsíců vězení za to, že poskytl „pomoc teroristické organizaci“. Tento duchovní, který v soudní síni nebyl přítomen, vznesené obvinění vždy odmítal. Soud se konal bez účasti novinářů a veřejnosti. Jak o tom svědčí i soud s tímto asyrským mnichem a osud chrámu Hagia Sofie, protikřesťanský útisk se stupňuje.

Turecký soud odsoudil asyrského mnicha Sefera (Aho) Bileçena k dvěma letům a jednomu měsíci ve vězení, poté co byl usvědčen z poskytování „pomoci teroristické organizaci“.

Tento duchovní byl obžalován z terorismu poté, co dal kus chleba dvěma lidem, kteří se objevili u brány jeho kláštera; žalobci trestnímu soudu v Mardinu sdělili, že dotyční byli členové zakázané Strany kurdských pracujících (PKK).

Duchovní, který v soudní síni nebyl přítomen, vždy tvrdil, že je nevinný, a obvinění odmítal.

Tento asyrský mnich, známější jako „otec Aho“, je správce starého syrského pravoslavného kláštera Mor Yakup (sv. Jakuba), který obnovil. Po genocidě roku 1915 byl totiž opuštěn.

Zatčen byl 9. ledna 2020, ale o čtyři dny později byl pod tlakem veřejného mínění propuštěn. Podle obžaloby je kněz vinen tím, že „patří k teroristické organizaci“, tj. PKK, která je v Turecku zakázaná.

Kněz byl vzat do vazby na základě tajné výpovědi přeběhlíka z PKK, který ho nahlásil tureckým úřadům.

Sám otec Aho vždy trval na tom, že lidi, kteří ho přišli požádat o jídlo, neznal, nevěděl, že to jsou „členové PKK“, a pomohl jim z „křesťanské lásky“.

V přelíčení soud mnicha odsoudil k dvěma letům a jednomu měsíci vězení za „pomoc teroristické organizaci“.

Sefer Aho Bileçen. Foto: asianews.it

Stejně jako při předchozích slyšeních ani tentokrát u jednání nemohli být přítomni novináři.

Toto soudní rozhodnutí přichází uprostřed rostoucího násilí páchaného na křesťanské menšinu, včetně řady případů, kdy se rozprodává křesťanské duchovní a kulturní dědictví nebo je vystaveno neuctivému nakládání.

V jednom případě úřady vyhlásily on-line prodej staletého arménského kostela. V jiném případě se v historickém arménském kostele Sourp Asdvadzadzi konala oslava s grilováním.

Ještě významnější je, že ze dvou velkých muzeí, starých křesťanských bazilik Hagia Sofia a Chora, jsou nyní mešity. Obrazy Ježíše a křesťanské fresky a obrazy byly v obou budovách zakryty bílým závěsem.

Asia News

Přeložila Alena Švecová

K ROKU RODINY AMORIS LAETITIA ANEB PRAVDA NEREZAVÍ

Letošní slavnost sv. Josefa zvolil papež František za datum zahájení Roku rodiny Amoris laetitia (19. březen byl zároveň pátým výročním vydání exhortace, k níž se titul odvolává, a rovněž výročním inaugurace Františkova episkopátu). Tento rok manželství a rodiny bude slavnostně ukončen na 10. světovém setkání rodin v Římě v červnu 2022. Protože se domníváme, že moudrost našich předků a dobré rady jsou stále aktuální a platné, chceme vás povzbudit citáty z knihovničky znovu odprašené:

Jestliže protivníci nerozlučitelnosti manželské dovolávají se papežů, jako by byli svazek platného, dokonatého manželství rozvázali, toto jejich tvrzení je lživé a historická fakta, která na doklad toho uvádějí, nesrovnávají se s kritickou pravdou historickou a jsou úmyslně překroucena. V těchto případech, byl-li justiční proces pravdivý a spravedlivý, běželo buď o manželství již spočátku neplatné, které papežové jen veřejně, soudně prohlašovali za neplatné anebo o manželství ještě nedokonané. Kdyby tedy katolík od církve katolické odpadl, aby se zbavil platného manželství svého, a kdyby mu stát třeba stokrát dovolil sňatek nový a celý zástup pastorů jej schválil, sňatek jeho zůstává ustavičným cizoložstvem. Zákon evangelia provází ho životem a provodí ho až k soudnému stolci Kristově na věčnosti, zákon, který každého zavazuje, zákon: „Kdo by propustil manželku svou a jinou pojal, cizoloží proti ní. A jestliže by žena propustila muže svého a za jiného se vdala, cizoloží.“

P. HAMERLE, O. CSsR. a P. SCHROLLER, F. CSsR., *Chcete popravu neb opravu manželství*, Brno: papežská knihtiskárna benediktinů rajhradských, 1906

Text převzat se svolením z online knihovny <http://librinostri.catholica.cz>.

NĚKDO TÁTU DĚLAT MUSÍ

Druhý vatikánský koncil (1962–65) je pro katolíky klíčovou událostí posledních šedesáti let. Obnovil sebepochope ní církve. Přinesl nový pohled na vztahy k židovskému národu, dalším křesťanům a světu. Nově a významně také uznal důležitost povolání laiků.

Nerozešel se však radikálně s minulostí, zejména ohledně autority. V osobě místního biskupa, jak zdůraznil koncil, „je tedy uprostřed věřících přítomen Pán Ježíš Kristus“. Každý místní biskup má pravomoc vyučovat, povzbuzovat, vést a napravovat věřící, kteří mu byli svěřeni. Jako „otec“ a „pastýř“ svého lidu má „dávat příklad svatosti v lásce, pokoře a prostotě života“ a stmelovat „celou rodinu svého stáde“; aby všichni „žili a jednali ve společenství lásky“.

To jsou krásná, ale také silně burcu jící slova. Četba koncilových dokumentů o povinnostech biskupů je vzpružující zkušenost. Ctižádost v církvi nemusí nutně znamenat něco špatného; je naivní předpokládat něco jiného. Ale kdokoli touží po tomto úkolu, měl by si to raději dvakrát a pečlivě promyslet. Výsady, které se dříve pojily s úřadem biskupa, se za poslední desetítky let ztenčily, zatímco požadavky narostly. Skandály se zneužíváním z posledních dvaceti let, nepřátelství dnešního kulturního a politického prostředí a jedovatost kritiky uvnitř církve samotné vedou mnohé – někteří tvrdí, že jde až o třetinu kandidátů – k tomu, že nabídku biskupského úřadu odmítnou. Průměrní, neschopní a dokonce špatní muži se však biskupy stávají dál. Pozoruhodné je, kolik našich biskupů, je jich valná většina, jsou dobří muži, kteří v roli „otce a pastýře“ dělají, co mohou, a dělají to dobře. Během sedmadvaceti let služby v diecézi jsem to viděl na vlastní oči. Znovu a znovu jsem to pozoroval i v posledních dvou měsících.

V listopadu 2020 jsem v rámci projektu zaměřeného na kulturní a církevní obnovu, prováděného na katedře ústavního práva University of Notre Dame, kontaktoval třiatřicet biskupů – jedna třicet ve Spojených státech a dva v ang-

Mihály Kovács: Sv. Vojtěch (1855)

lofonních zemích v zahraničí. Smysl tohoto projektu je prostý. Chce-li církev přispívat k obnově života národa a jeho kultury, musí být obnovena i ona sama. Jak to tedy probíhá? Mezi 1. prosincem 2020 a 17. únorem tohoto roku jsem s osmadvaceti z těch biskupů vedl důvěrné rozhovory. Další dva jsou naplánované, dva biskupové neodpověděli a jeden – glasgowský arcibiskup Philip Tartaglia, s nímž jsem se setkal a spolupracoval na synodu roku 2015 – zemřel, ještě než se náš rozhovor mohl uskutečnit. V příštích měsících povedu podobné rozhovory s kněžími a členy řádů, načež přijdu na řadu rozhovory s laiky – poslední a největší skupinou.

Američtí biskupové, s nimiž jsem mluvil, slouží ve dvaceti různých státech v každé oblasti země. Velmi se navzájem liší svou povahou, zdroji, zázemím a dovednostmi. Každý z nich také čelí jedinečným problémům: otázky, které se řeší v upadající průmyslové zóně Ameriky, v zemědělské oblasti a na jihu či jihozápadě, mohou být značně odlišné. Všichni nicméně sdílejí určité názory a zkušenos-

ti, které zde stojí za to stručně zmínit.

Celkem vzato, COVID způsobil mnoha americkým diecézím menší bezprostřední finanční škody, než se očekávalo. Většina biskupů uváděla za minulý rok v souvislosti s koronavirem čtyř až osmi procentní pokles příjmů. Chudé farnosti utrpěly nejvíc. Na několika místech přinesly dárcovské výzvy v rámci diecéze dokonce i zvýšení příjmu. Šíření viru a protiepidemická opatření však přetrvávají a takhle to dál pokračovat nemůže; zároveň většina biskupů, s nimiž jsem mluvil, vyjadřovala hlubší znepokojení v souvislosti s poklesem účasti laiků na životě církve. COVID a jeho potenciální smrtící účinek nevyvolaly žádný viditelný nárůst zájmu lidí o to, kde budou trávit posmrtný život. Většina biskupů očekává po skončení pandemie pětadvaceti až čtyřicetiprocentní trvalé snížení návštěvnosti mší a aktivního zapojení ve farnosti. Ve spojení s již existujícími trendy v oslabování svátostného života to v mnoha diecézích nasvědčuje tomu, že je čeká skromnější, chudší budoucnost, a to dříve, než mnohé plánovaly.

Vztahy s občanskými autoritami se různí. Jeden biskup, který byl Římem přeložen z východní diecéze na středozápad, porovnával agresivitu guvernéra státu, kde sloužil dřív, s vřelostí a podporou ze strany guvernéra v novém působení. Celkově se však biskupové shodovali na tom, že „jsme generálové bez vojska a státní úředníci to vědí“. Obavy z negativního přístupu Bidenovy administrativy a škod, jež může napáchat, zaznívaly vedle sebe.

Na otázku, co je po nástupu do biskupského úřadu nejvíc zaskočilo, většina z nich – dokonce i ti, kteří na daném místě předtím působili jako vikáři nebo generální vikáři, a tudíž byli obeznámeni s terénem – uváděla tíhu, množství a nekonečný příval administrativních břemen. Ta vážně ochromují jejich schopnost navazovat blízké vztahy s lidmi, kteří jim jsou svěřeni. Ve snaze dobře vykonávat práci biskupa jim pak zbývá jen málo prostoru pro odpočinek a většina přihlízejících tuto osobní oběť vůbec nevnímá. Všichni uznávali svou závislost na spolupráci s laickými poradci a zaměstnanci a také rostoucí potřebu vychovávat laické vedoucí.

Zároveň většina říkala, že jsou ve své službě vnitřně spokojeni a že proces výběru biskupů je podle nich správný. Při navrhování kandidátů podporují rozsáhlé, důvěrné konzultace, které by zahrnovaly větší množství laických věřících. Staví se však proti jakékoli veřejné „demokratizaci“ tohoto procesu, protože podle jejich názoru by se tím do života církve zavleklo to nejhorší z americké nátlakové politiky. Znepokojuje je – to bylo opakující se téma – zasahování do výběru na úrovni římské kongregace. Obvykle to obnášelo naznačovanou a někdy i zcela výslovnou nedůvěru vůči jednomu nejmenovanému americkému kardinálovi. Většina biskupů vyjadřovala spokojenost se stavem Biskupské konference USA. Někteří projevíli rozhořčení nad tím, že washingtonský kardinál Wilton Gregory podkopává vůdčí roli konference v otázce svatého přijímání a problematického postavení prezidenta Bidena ohledně svátostí.

Nejcitlivější téma v různých mých rozhovorech se týkalo postojů biskupů

Foto: © Frantisek_Ingr / Člověk a Víra

k papeži Františkovi. Všichni dotazovaní vyjadřovali upřímnou oddanost svatému Otci. Mnozí chválili jeho úsilí o to, aby římská kurie poskytovala místním biskupům větší podporu a snažila se jim posloužit. Mnozí však neméně důrazně vyjadřovali také frustraci z toho, co vnímají jako jeho dvojznačné výroky a chování, jež příliš často přizívají zmatek mezi věřícími, vyvolávají konflikty a podrývají schopnost biskupů vyučovat a vést. Situaci nepomáhá ani pocítovaná Františkova averze ke Spojeným státům. Slovy jednoho bezradného biskupa z oblasti na západ od Mississippi, „je to, jako by nás rád dloubal do oka“.

Na otázku po seminaristech odpovídají, že jsou většinou silně motivovaní muži. Někteří pocházejí z rozbitých rodin, jiní prošli domácím vzděláním. Ještě další prožili nějaké silné setkání s Bohem, nečekané obrácení k víře nebo duchovní zkušenost, která je navzdory jejich nedostatkům ve formálním náboženském vzdělání vede do semináře. Nultý ročník se tak stává životně důležitou přípravou na formální seminární vzdělávání.

Shrnout desítky hodin rozhovorů do jednoho webového sloupku je beznadějný úkol a ani se tu o to nebudu pokoušet. Podělím se však ještě o jednu poslední zkušenost. Každého z biskupů, s nimiž jsem mluvil, jsem se na konci zeptal: „Co

vás večer, když končí den, nejvíc znepokojuje a co vás naopak nejvíc povzbuzuje?“ Jeden za druhým odpovídali na obě dvě otázky stejně: mladí lidé. Největší starostí je množství mladých lidí, kteří z církve odcházejí. A největším zdrojem naděje je nadšení a charakter mladých lidí, kteří zůstávají věrní a milují Ježíše Krista. Každý biskup, s nímž jsem vedl rozhovor, proto na určité tajemné rovině palčivě vnímal náročné úkoly, před nimiž stojí, a zároveň prožíval pokoj.

Rodiny a otcové. Jak mi to s protivnou, ale přesnou pravidelností opakoval můj vlastní otec, nehledě na všechny nedostatky „někdo tátu dělat musí“ – v zájmu všech ostatních. Na životě katolické církve ve Spojených státech není mimořádné to, že nás několik biskupů tak trpce ponižuje, nýbrž to, že mnozí svou práci odvádějí tak dobře.

Francis X. Maier
First Things

Přeložila Alena Švecová

Francis X. Maier
vedoucí v katolických studiích v Centru etiky a veřejné politiky

Milí čtenáři,

řekli jsme si, že je čas konkretizovat a vzít vážně přání a požadavek sv. Jana Pavla II., který již v roce 1984 na setkání s novináři ve Vatikánu zdůraznil, že církev má být „domem ze skla“. Odůvodnil to tím, že je nutné, aby všichni viděli, co se děje a jak se církev ve vší své šíři povolání od papeže, kardinálů, biskupů, kněží, jáhnů a laiků snaží plnit své poslání ve věrnosti Kristu a poselství evangelia. Naše nová rubrika s názvem Dům ze skla je tedy touto myšlenkou inspirována a doufáme, že vám přinese poznání, radost, naději a o důvod víc k modlitbě za svatou církev.

K NEKROLOGŮM HANSE KÜNGA

Ve světové církvi a zvláště v německojazyčné oblasti rezonovalo jméno švýcarského teologa Hanse Künga daleko více než mezi našimi katolíky. Zemřel letos 6. dubna a jeho úmrtí přece pohnulo některé autory a periodika i u nás k uveřejnění nekrologů. Je velmi příznačné, že se v nich nedozvíme nic o skutečných důvodech, proč bylo Küngovi odňato oprávnění vyučovat katolickou teologii.

Hans Küng. Foto: Muesse / wikimedia

Rozebrat věroučné omyly, jichž se Küng dopouštěl a v nichž setrával, by obnášelo poctivou intelektuální námahu. Také by předpokládalo, že autoři nekrologů skutečně věří tomu, co církev učí, například dogmatu o papežské neomylnosti, které Küng popíral v knize, za jejíž obsah byl Kongregací pro nauku víry roku 1979 odsouzen, neboť „opustil pravdu katolické víry“. Tak se místo toho dozvíme o tom, že proces Kongregace pro nauku víry proti Küngovi nebyl formálně zahájen. O čem se řízení obsahově vedlo, vládne mlčení, ale o to naléhavěji jsme pak informováni o tom, jakou bolest způsobilo Küngovi odsouzení ze strany autoritářské církve. Zdrčenému Küngovi zřejmě nezbylo než nešetřit silným výrazem, například že „Jan Pavel II. zabil

veškerý život v církvi“.

Küng vyučoval na univerzitě v Tübingenu nadále, avšak již ne jako katolický teolog. Stal se typickou mezinárodní zcestovalou celebritou, požívající poct, kterých se mu za rebelování proti zkonstatěným církevním strukturám dostávalo. Kdyby zastával tytéž postoje v pozici evangelického teologa, nevzbuzoval by vůbec žádné kontroverze, byl by pouze jedním z mnoha. Ale tnout do katolické církve, to opravdu chutná, to vzbuzuje pozornost médií a přispívá k celosvětové popularitě. Za těchto okolností je projevem nesmírné velkorysosti, jestliže bývalý soupeřník a pozdější rival Josef Ratzinger jako papež Benedikt XVI. Künga přijal a hovořil s ním po celé čtyři hodiny. Komu papež tak dlouho popřeje

sluchu? Opravdu se takto chová církev, která „umrtvila dialog“ a obestřela Künga „černou legendou“?

A nejde pouze o otázku papežské neomylnosti nebo o standardní balíček salonního „kritického“ teologa, spočívající v prosazování kněžství žen, zrušení celibátu, společného přijímání svátostí s nekatolíky a dalších podle aktuální módy zařazených požadavků. Jedná se totiž o katolickou víru jako celek. Küng například nevydal knihu výkladu kréda bez doplňujícího přívlastku, nýbrž kréda „vysvětleného dnešním lidem“. Jakému nemilému překvapení byl vystaven při četbě této knihy sympatizující prelát, který Küngovi fandil, ale musel konstatovat, že Küng bohužel v Kristovo vzkříšení jaksi nevěří! A originální německý název jiné knihy, *Was ich glaube*, „V co já věřím“, jasně ukazuje, že ten, kdo by se chtěl dozvědět, v co věří církev, musí sáhnout ke knihám jiných autorů.

P. Stanislav Příbyl

Doc. JUDr. Stanislav Příbyl,
Ph.D., Th.D., J.C.D.
rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie
na Karlově v Praze, promotor justitiae
a soudce Metropolitního církevního soudu

EVROPŠTÍ KATOLÍCI SE OBÁVAJÍ EROZE NÁBOŽENSKÝCH SVOBOD NAPŘÍČ KONTINENTEM

Když španělští poslanci těsně před Velikonoce schválili zákon umožňující eutanazii a lékařsky asistovanou sebevraždu, šlo o nejnovější krok v programu radikálních opatření, který postavil socialistickou vládu země proti její kdysi mocné katolické církvi.

Španělští biskupové navzdory roku plnému trpkých sporů zaujali smířlivý postoj a žádali o dialog a spolupráci, kde to jen bylo možné.

Ve Španělsku i v dalších ze sedmdvaceti zemí Evropské unie se však objevují stížnosti, že koronavirová opatření slouží k prosazování opatření, jež by mohla omezit náboženská práva.

„Existují reálné obavy, že lockdowny bývají využívány jako záminka k novým restrikcím,“ sdělil NCR Antoine Renard, mezinárodní koordinátor francouzského Sdružení katolických rodin.

„Často se zdá, že politici přestali chápat důležitost náboženství,“ vysvětloval Renard. „Katolíci budou muset velice jasně hovořit o svých právech a využívat na [svou] obranu veškeré právní možnosti.“

Obavy z postupného narušování náboženské svobody už dlouho vyjadřují církevní představitelé v Evropě, kde protináboženské incidenty eviduje Observatoř projevů nesnášenlivosti a diskriminace vůči křesťanům se sídlem ve Vídni, a uveřejňují je orgány na obranu lidských práv, jako například Evropské centrum pro právo a spravedlnost.

Podobné obavy zazněly v polovině března i v Bruselu na plenárním zasedání Komise biskupských konferencí Evropské unie, po rozhovorech s Margaritsem Schinasem, místopředsedou Evropské komise.

Negativní vnímání víry je posilováno „nárůstem negramotnosti v otázkách náboženství“, upozornila komise 19. března s tím, že je nezbytně nutné, aby křesťané udržovali dialog se státními úřady a vyhybali se „autocenzuře“.

Setkání se Schinasem se uskutečnilo v souladu se 17. článkem Lisabonské

Antoine Renard. Foto: Elekes Andor / wikimedia

smlouvy, který požaduje, aby EU udržovala „otevřený, transparentní a pravidelný dialog“ s evropskými církvemi.

Nejistota a znepokojení však přesto přetrvávají

Papež František ve výroční promluvě k diplomatickému sboru ve Vatikánu varoval 182 velvyslanců akreditovaných u Svatého stolce, že snahy omezit šíření covidu-19 měly „dopad na rozličné základní svobody, včetně svobody vyznání“.

Páter Piotr Mazurkiewicz, polský teolog a politolog, který byl v letech 2008–2012 generálním sekretářem Komise biskupských konferencí Evropské unie, řekl, že loňský rok ukázal „rozdíl mezi zeměmi s přátelským postojem k víře a těmi, kde je politická kultura vůči náboženství nepřátelská a vnímá ho spíš jako škodlivé než jako užitečné pro organizaci státu“.

„Instituce Evropské unie v současné době silně upřednostňují ideologii sekularizace a přijímají ji jako normu,“ uvedl Mazurkiewicz pro NCR. „Některé vlády ji aktivně prosazují v přesvědčení, že sekularizovaná společnost bude modernější a výkonnější než společnost zbožná.“

Některé evropské národy dbají na to, aby náboženskou svobodu nenarušovaly a umožňují, aby při dodržování početných omezení a hygienických opatření církevní bohoslužby pokračovaly.

V Polsku, kde je hlášeno víc než

55 000 úmrtí na covid-19, což je téměř dvakrát víc než evropský průměr, premiér Mateusz Morawiecki zpřísnil lockdown v souvislosti s varováním, že je obsazeno 70% nemocničních lůžek.

Na pašijový týden i na Velikonoce však kostely zůstaly otevřené, přičemž vláda katolíky nabádala, aby se scházeli jen v nejužším rodinném kruhu, ale omezení pohybu nenařídila.

V sousedním Německu byl 23. března vyhlášen velikonoční lockdown, ale o den později ho kancléřka Angela Merkelová po stížnostech od církví a spolkového ministra vnitra Horsta Seehofera odvolala jako „omyl“.

V převážně pravoslavném Rumunsku, kde je v současné době zakázán noční silniční provoz, zůstávají bohoslužebná místa také otevřená, a sice po „absolutně nezbytném dialogu“ s vládními představiteli, jak to označil Vasile Banescu, mluvčí bukurešťského patriarchátu.

Jinde vyplouvá na povrch napětí mezi církví a státem

Na Slovensku, kde byl 17. března prodloužen v lednu vyhlášený úplný zákaz veřejných bohoslužeb, církevní představitelé podporují žádost generálního prokurátora Maroše Žilinky u ústavního soudu, poté co obvinili středově levicovou vládu premiéra Igora Matoviče, že ignoruje jejich stížnosti.

Několik vládních ministrů zákaz bo-

Foto: Zbyněk Šišpera / Člověk a Víra

hoslužeb kritizuje, přičemž bývalý ministr zahraničí a evropský komisař Jan Figel se také obrátil na Evropský soud pro lidská práva a obvinil Matoviče z toho, že nejpřísnějšími restrikcemi v Evropě porušuje lidská práva.

„Ignorování zásadních požadavků církve se stalo neudržitelným – stát však úplně lockdown náboženského života neustále prodlužuje, uvedl v prohlášení z konce března předseda slovenské biskupské konference arcibiskup Stanislav Zvolenský.

„Důrazně nesouhlasíme s tímto nadměrným zasahováním do náboženského života v naší zemi a jsme přesvědčeni, že jde o neúměrné omezování,“ prohlásil arcibiskup.

Ve Skotsku Nejvyšší civilní soud koncem března rozhodl, že zavřením kostelů skotská decentralizovaná vláda postupovala nezákonně, protože porušila náboženskou svobodu podle evropské Úmluvy o ochraně lidských práv z roku 1950.

„Je zarážející, jak se kroky evropských vlád různí – zatímco se některé snažily dohodnout s církevní hierarchií, v důvěře, že ve svých vlastních bohoslužebných prostorách zajistí bezpečí, jiné nařídily úplné zavření kostelů,“ sdělil Mazurkiewicz NCR.

„Svoboda vyznání zaujímá v mezinárodním právu zvláštní místo a lze ji v krajním případě omezit jen za zcela mimořádných okolností,“ uvedl kněz. „Mnozí vládní úředníci však jako by dospěli k závěru, že víra není pro blaho člověka důležitá a že ji nelze považovat za něco, co je ve veřejném zájmu.“

Mazurkiewicz se domnívá, že některé

vlády se dopouštějí vyložené diskriminace.

Ve Francii může být v obchodech na každých šest metrů čtverečních jeden zákazník, zatímco i ve velkých kostelech může být pouze třicet věřících, někde tedy jeden na každých dvě stě metrů čtverečních.

Když francouzský nejvyšší správní soud v prosinci rozhodl, že to porušuje francouzskou ústavu, vládní představitelé nebyli schopni toto omezení vysvětlit ani opodstatnit.

Rozhodnutí francouzského soudu vedlo k úspěšným ústavním stížnostem na omezování bohoslužeb v sousední Belgii a Švýcarsku a 31. března, při vyhlášení nového celostátního lockdownu, zabránilo francouzskému prezidentu Emmanuelu Macronovi zakázat mše svaté.

Francouzské církve se však musí potýkat s dalšími starostmi

Nový „zákon o separatismu“, který v prosinci předložil premiér Jean Castex, „posílí úctu k principům republiky“, kdy prefektům regionů propůjčuje pravomoc shromažďovat úplnější údaje o náboženských skupinách a požaduje, aby dary ze zahraničí podléhaly úřední registraci.

Cílem tohoto zákona je přinutit muslimská sdružení podrobit se francouzskému zákonu z roku 1905 o odluce církve od státu a „zabránit nebezpečnému směřování“ po sérii krvavých útoků, včetně masakru v redakci satirického časopisu *Charlie Hebdo* v lednu 2015 a brutální islamistické vraždy staršího katolického kněze Jacques Hamela při mši svaté v jeho normandském kostele v červnu 2016.

Námitky, že tento zákon ohrozí svobo-

du vyznání, odmítl 15. března francouzský ministr vnitra Gérald Darmanin, který deníku *Le Figaro* řekl, že zákon o odluce z roku 1905 byl upraven už třidvacetkrát, aniž došlo k jakémukoli narušení jeho „základních principů“ svobody.

Křesťanští, muslimští a židovští představitelé však tento zákon kritizují v prohlášeních před Národním shromážděním a varují, že vyvede z klidu sekulární republikánský étos Francie.

„Ze zákona, který formuluje podmínky pro svobodu a dovoluje tuto svobodu uplatňovat, děláme zákon s mnoha omezeními a regulacemi,“ uvedl arcibiskup Éric de Moulins-Beaufort, předseda biskupské konference, ve společné březnové výzvě, na níž se podíleli také protestantští a pravoslavní představitelé.

„Tento návrh zákona bez ohledu na své záměry riskuje podkopání základních svobod vyznání, sdružování, vzdělávání a názoru, které jsou již nyní napadány tím, jak se ve veřejném prostoru stále více zabydluje myšlenková policie,“ píše se ve zmíněné výzvě.

Navzdory kritice tohoto francouzského zákona jsou obdobná opatření plánována v Dánsku, kde se teď od náboženských sdružení také požaduje, aby předkládala podrobné výkazy. Náboženští pracovníci, včetně v Dánsku narozených katolických a luterských duchovních, zde musí absolvovat kurz „porozumění demokracii a svobodě“.

Nový „zákon o kázáních“, podporovaný sociálnědemokratickou vládou premiéra Mette Frederikseny, také náboženským komunitám, včetně 270 000 muslimů, ukládá, aby všechna jejich veřejná prohlášení byla v dánštině.

V říjnu dánská Rada církví, mezi jejímiž šestnácti členskými denominacemi jsou i katolíci, Frederikseny upozorňovala, že tento zákon poškodí mezinárodní image Dánska, neboť duchovní tradice učiní „rukojmími zjednodušujícího pojetí náboženství a jeho praktikování“.

Kardinál Jean-Claude Hollerich, předseda Komise biskupských konferencí Evropské unie, podobně upozornil na „nepřiměřené bránění“ svobodě vyznání, kterou chrání i Listina základních práv Evropské unie z roku 2000.

„Tento vývoj je součástí širšího, sí-

lícího trendu zanedbávání náboženské svobody v členských státech EU," uvedl Hollerich v lednovém prohlášení.

„Sice chápeme, že cílem je zabránit radikalizaci a potřit podněcování k nenávisti a terorismu, ale je třeba zajistit, aby to negativně nedolehlo na církve a náboženská společenství, jimž je takové jednání cizí," vyjádřil se kardinál.

Ve Španělsku začne v létě platit v březnu schválený nový zákon o eutanazii a tato tradičně katolická země umožní tuto praxi jako pátá v Evropě.

Návrhy zákonů umožňujících eutanazii čekají na projednání i jinde. V sousedním Portugalsku ho v únoru zablokovalo prezidentské veto, které by však brzy mohlo být přehlasováno.

Takovéto kroky vyvolávají obavy, že politici, povzbuzení nedávnými lockdowny, prosazují sekularizující programy, kdy tváří v tvář netečnosti ze strany veřejnosti a nahlodané demokratické kultury využívají své nově rozšířené pravomoci.

„Není pochyb o záměrných snahách

diskreditovat náboženství jako takové; obyčejných lidí se to týká jen málo, ale nepřátelsky ladění politici budou mít pocit, že je v jejich útocích podporuje zákon i dějinný vývoj," prohlásil Renard, koordinátor francouzského Sdružení katolických rodin.

„Samozřejmě, svoboda svědomí bude národními ústavami chráněna dál," pokračoval. „Ale katolíci, zejména pokud jsou v menšině, budou muset pochopit, jaké výzvy je čekají – zvláště když instituce Evropské unie neprojevují valné porozumění.“

Mazurkiewicz, polský teolog, vyjádřil souhlasné stanovisko

Podle něho země, kde podobně jako v Polsku funguje živá, sebejistá církev, mohou stále ještě předkládat jiné modely společenského a politického uspořádání, než jsou ty, které v západní Evropě převládají, a zpochybňovat „deterministické předpoklady“, jimiž se i mezi katolíky vyznačuje západní myšlení.

„Panuje silně rozšířený pocit, že se

nedá nic dělat: evropským společenstvem je souzeno se stále víc odklánět od křesťanství a vzdalovat se od svých křesťanských tradic," uvedl tento kněz. „Můžeme nabídnout svědectví, které to popírá.“

„Skutečnost, že nejvyšší soudy odhalují právní nedostatky, ukazuje, že demokratické mechanismy se i v nouzových podmínkách dosud uplatňují," zdůraznil. „Nynější varování jsou však opodstatněná – a nejde jen o svobodu vyznání, nýbrž o celou budoucnost občanských svobod.“

*Jonathan Luxmoore
National Catholic Reporter
Přeložila Alena Švecová*

*Jonathan Luxmoore
spisovatel*

6. neděle velikonoční – neděle modliteb za pronásledované křesťany

Blíží se 6. neděle velikonoční (9.5.), která bude v katolické církvi věnována modlitbám za pronásledované křesťany.

Křesťané považují náboženskou svobodu za nejdůležitější ze všech lidských práv, protože přímo souvisí s věčným osudem člověka, se smyslem života v čase a věčnosti. Náboženská svoboda znamená, že každý člověk může svobodně vykonávat, hlásat a také měnit svou víru, aniž by mu v tom bránila společnost a stát.

200 milionů, 240 milionů, 260 milionů, 340 milionů – tak z roku na rok roste počet pronásledovaných křesťanů ve světě. Každý osmý křesťan trpí nějakou formou útlaku nebo diskriminace. Počet křesťanů zavražděných z náboženských důvodů se loni zvýšil o 60%, když pro víru přišlo o život 4761 křesťanů – třináct každý den. 4277 křesťanů bylo vězněno bez procesu a téměř vždy na základě smyšlených obvinění. V klasifikaci států se situace jednoznačně zhoršila. Zeměmi extrémního pronásledování jsou Severní Korea, Afghánistán, Somálsko, Libye, Pákistán, Eritrea,

Jemen, Irán, Nigérie, Indie, Irák a Sýrie. Nejčastější příčinou diskriminace je radikální islám, etnické konflikty v Africe, represe ze strany komunistického režimu v Číně, hinduistický extremismus v Indii a organizovaný zločin ve Střední Americe. Jednou ze zemí s extrémním pronásledováním je Nigérie, kde bylo za posledních 12 let zabito téměř 35 000 křesťanů a statisíce byly násilně vysídleny. Protikřesťanské útoky džihádistů zaznamenáváme v dalších zemích Afriky, jako např. v Mosambiku. Zprávy o únosech, nucených sňatcích a islamizaci nezletilých nemuslimských dívek v Pákistánu a dalších islámských zemích jsou na denním pořádku.

Pod tlak se dostávají křesťané i na Západě. Bývalý mezinárodní prezident CSI Herbert Meier pronesl již před 15 lety tato stále platná slova: „Svoboda svědomí, vědeckého bádání a tolerance patří neodmyslitelně k dědictví západních zemí. Je formulována v přirozeném právu a je s ním nerozlučně spojena. Díky tomu stála Evropa po staletí v první linii. Dnes ale

vidíme, že se toto dědictví Evropy ztrácí a věřící křesťané jsou konfrontováni s dvěma hrozbami – stále agresivnějším sekularismem a relativismem, a na druhé straně s rostoucím vlivem islámských skupin.“

Nezájem veřejného mínění

Je příznačné pro sekularizovaného „ducha doby“, že utrpení a svědectví křesťanů, jakkoliv velké a zřetelné, není v centru pozornosti veřejnosti. V době, která se považuje za moderní, osvícenou a progresivní, máme povinnost být na straně lidí, kteří jsou za svou víru, šikanováni, bití, mučeni a vražděni. Solidarita s pronásledovanými má biblický základ v prvním listu apoštola Pavla Korintským – „Trpí-li jedna část, trpí s ní částí všechny“ (12.26). V praktické rovině jsou křesťané často jediní, kdo mohou pomoci. Buďme proto s pronásledovanými křesťany v modlitbách alespoň o 6. neděli velikonoční!

*Monika Kahancová
výkonná ředitelka CSI ČR*

ZÁKON O ROVNOSTI ZNEVAŽUJE PRAVDU A POTLAČUJE SVĚDOMÍ

Prezident Joe Biden a mluvčí Nancy Pelosiová chtějí, aby lékaři a zdravotnická zařízení prováděli interrupce a chirurgické zákroky pro změnu pohlaví, poskytovali nezletilým blokátoři puberty a asistovali u sebevražd, i když to porušuje svobodu svědomí a náboženského vyznání. Federální a státní zákony o výhradě svědomí zatím lékaře, zdravotní sestry a zdravotnická zařízení chrání před tím, aby se na těchto nemorálních praktikách museli podílet. Zákon o rovnosti, navržený Sněmovnou reprezentantů a podporovaný Bidenem a Pelosiovou, zdravotnický personál a instituce této tradiční ochrany zbaví, což povede k žalobám a ztrátám koncese.

Vincent de Kastav: Tanec smrti (1474)

Zákonem o rovnosti k zrušení práva na náboženskou výhradu svědomí

Pokud jedinec, firma, církev, soukromá škola či náboženská skupina nebudou souhlasit se sexuálními praktikami či sociální politikou programu LGBTQ+, budou na základě zákona o občanských právech obviněni z nelegální „diskriminace“, jako kdyby Afroameričanům nařizovali sedět v zadní části autobusu veřejné dopravy! V závislosti na velikosti organizace, která bude z „diskriminace“ obviněna, mohou jednotlivé pokuty činit až půl milionu amerických dolarů.

Zákon o rovnosti se týká „veškerých institucí, které nabízejí zboží, služby či programy, jako jsou obchody, nákupní centra, internetové obchody či služby, salóny, banky, čerpací stanice, potravinové banky, střediska služeb a péče, ubytovací zařízení, cestovní agentury, smuteční obřadní síně nebo instituce poskytující zdravotní péči, účetní či právní služby...“ „Instituce“ je v zákonu o rovnosti definována jako „jedinec, jehož činnost ovlivňuje obchodování a který je poskytovatelem určitého zboží, služeb nebo programu, a nebude se... omezovat na zařízení či místo.“ [Zákon o rovnosti, Odst. 3, Veřejné prostory, (a) (4); a Odst. 208, Pravidlo výkladu, (1) (2).]

Jednotlivci i organizace tedy budou podléhat týmž pokutám za „diskriminaci“. Na rovnu řečeno, srovnávat život za segregace a nenávisné rasové diskriminace s tím, když někdo nepoužívá uměle vytvořená „transgenderová“ zájmena, je urážka.

Útok na právo svobodně projevat své náboženské vyznání

Biden a Pelosiová prosazují radikální odmítnutí klauzulí Prvního dodatku Ústavy Spojených států amerických o zavádění náboženství a o svobodném vyznávání víry: „Kongres nesmí vydávat zákony zavádějící nějaké náboženství nebo zákony, které by zakazovaly svobodné vyznávání nějakého náboženství nebo by porušovaly svobodu svědomí.“

Zatímco konečná verze Prvního dodatku zmínku o „svědomí“ vynechala, kongresman Daniel Carroll (za stát Maryland) uvedl: „... nedohadoval se... o volbě slov, šlo mu o zajištění podstaty...“, kdy chápal, že ochrana náboženské svobody znamená také ochranu ochrany svobody svědomí.

Biden a Pelosiová chtějí zvrácené lékařství

Lékařská etika v křesťanských zemích se

od roku 400 př. Kr. až do 70. let dvacátého století řídila zásadou „především neškod“, kterou formuloval otec lékařství, Hippokrates: „Ani prosbami se nedám pohnout k podání smrtícího léku, ani sám k tomu nedám nikdy podnět. Stejně tak neposkytnu žádné ženě prostředek k vyhnání plodu.“

Po druhé světové válce popsali žalobci během lékařského procesu v Norimberku (1946–1947) hrůzné podrobnosti zločinných a nemorálních experimentů, jež nacističtí lékaři prováděli na lidech, včetně dětí a příslušníků menšin.

V důsledku toho připravilo Valné shromáždění Světové lékařské asociace v roce 1948 moderní verzi Hippokratovy přísahy, známou jako Ženevský lékařský slib, kde se zejména uvádí: „Budu s největší pozorností ochraňovat lidský život, a to od okamžiku jeho vzniku. Ani nátlak a vyhrožování mne nedonutí k tomu, abych své lékařské znalosti obrátil proti některému člověku.“

Prezident Biden a mluvčí Pelosiová v přímém rozporu s Ženevským lékařským slibem a tradiční lékařskou etikou také chtějí, aby Zákon o rovnosti eliminoval ochranu svobody svědomí, zakotvenou v zákonu o obnově náboženské svobody (RFRA) z roku 1993. Odstavec

1007 zákona o rovnosti dokonce výslovně zakazuje spoléhat při obhajobě na ochranu stanovenou zákonem o obnově náboženské svobody.

To, že interrupce obnášejí přímé zabíjení lidských bytostí, je naprosto jasné. Úvodník časopisu *California Medicine* z roku 1970 uznává: „... oddělovat pojem interrupce od pojmu zabíjení... znamená zvláštěně uhýbat před vskutku všeobecně známým vědeckým faktem, že lidský život začíná při početí a trvá, v děloze i mimo ni, až do smrti.“

Radikální obhájci interrupcí Joe Biden a Nancy Pelosiová samozřejmě chtějí, aby zákon o rovnosti veškerá státní a federální omezení interrupcí zrušil. Národní výbor pro právo na život uvádí:

* „... zákon o rovnosti obsahuje formulace, ze kterých by bylo možné vyvozovat právo požadovat od poskytovatelů zdravotní péče interrupce a pravděpodobně by ohrozily pravomoc vlády zakazovat financování interrupcí z peněz daňových poplatníků.“

* „... když se Kongres zabýval diskriminací na základě pohlaví, byla k tomu připojena pravidla výkladu, aby se zabránilo požadavku financovat interrupce nebo zrušit zákony o výhradě svědomí. Návrh zákona o rovnosti žádné takové pravidlo výkladu neobsahuje.“

Ochrana svědomí v amerických dějinách

Ochrana svědomí platila už před Ústavou Spojených států amerických! Zákonem z Massachusetts (1661), Rhode Island (1673) a Pensylvánie (1757) osvobodily odpírání vojenské služby z důvodu svědomí a umožňovaly jim náhradní službu mimo armádu. Roku 1775 diskutoval Kontinentální kongres o zřízení jednotek koloniální domobrany, ale uznal, že „jsou lidé, kteří z náboženských důvodů nemohou nosit zbraně... tento Kongres nehodlá páchat na jejich svědomí násilí, ale vážně jim doporučuje... přispívat... v jiných službách..., které mohou vykonávat v souladu se svými náboženskými zásadami.“

Během občanské války byli na Severu i Jihu verbováni vojáci. Kongres Spojených států diskutoval o možnosti zprostit hlavně kvakery vojenské povinnosti, ale

tato výjimka neprošla. Avšak ministr války Edwin Stanton navrhl koncem roku 1863 kompromis, který umožňoval, aby protiválečně ladění kvakeři přispěli místo osobní účasti třemi sty dolary do zvláštního fondu ve prospěch osvobozených otroků. Širší výhradu svědomí schválil Kongres v únoru 1864 pro každého, kdo zaplatil tři sta dolarů do zvláštního fondu pro nemocné a zraněné vojáky. Pokud byli odpírání vojenské služby odvedeni, mohli být místo do boje přiděleni do služby v nemocnici nebo měli pečovat o osvobozené otroky.

Během první a druhé světové války Kongres pro odpírání vojenské služby schválil omezené výjimky s uložením náhradní služby. [Louis Fischer, *Religious Liberty in America: Political Safeguards*, 4. kapitola.]

Transgenderová ideologie ve státních školách

Výhrada svědomí je zapotřebí nejen ve zdravotnických profesích. Například učitelé jsou tlačeni k tomu, aby používali vymyšlená transgenderová jména a vyhověli tak domnělé genderové identitě žáků.

Roku 2018 byl ve Virginii propuštěn středoškolský učitel Peter Vlaming, protože se nepodřídil nařízení vedení školy West Point ve Virginii, aby biologickou dívku označoval jmény mužského rodu. Vlaming svolil, že bude používat studentčino nové jméno, ale poznamenal: „Jsem potrestán za to, co jsem neřekl.“ Vlamingův právní zástupce uvedl, že má ústavní právo „... být zproštěn povinnosti říkat něco, co je v rozporu s jeho svědomím“. Vedení školy nesouhlasilo a Vlaminga propustilo.

Když rodiče v Madisonu ve státě Wisconsin zjistili, že jejich státní školy zavedly systematickou politiku klamání rodičů ohledně snah jejich nezletilých dětí o „změnu pohlaví“, obrátili se na soud. Soudce wisconsinského obvodu Frank D. Remington vydal rozhodnutí (28. září 2020), které madisonskému metropolitnímu školnímu obvodu zakazovalo uplatňovat či prosazovat jakoukoli politiku, zásady či praxi... [které] jakýmkoli způsobem... umožňují nebo požadují, aby zaměstnanci zatajovali informace nebo nepravdivě odpovídali na jakoukoli

otázku, kterou jim rodiče ohledně svého dítěte ve škole položí, včetně informací o tom, jakým jménem a zájmeny je jejich dítě ve škole oslovováno.

Pokud však bude vykonstruovaný návrh zákona o rovnosti za podpory Bidena a Pelosiové kodifikován, federální zákon učitelům zajistí oprávnění lhát rodičům ohledně emočního a mentálního zdraví jejich dětí a naplňovat tak program LG-BTQ+.

Základem úcty mezi dvěma lidmi je důvěra. Papež Jan Pavel II. vysvětloval: „Na politickém poli je nutno zdůraznit, že pravdivost ve vztazích mezi vládou a ovládanými, průhlednost ve veřejné správě, nestrannost ve veřejných záležitostech, respektování politických odpůrců... jsou zásady, jež mají své nejhlubší kořeny – a stejně tak i svou zvláštní naléhavost – v nadpřirozené hodnotě lidské osoby a objektivních morálních požadavcích pro fungování států.“ [Encyklika *Veritas splendor* (1993), č. 101.]

Je nutno jednat

Sněmovnou reprezentantů už návrh zákona o rovnosti prošel a teď čeká na projednání v americkém Senátu. Je naléhavě zapotřebí, aby každý z nás ihned zatelefonoval nebo napsal dopis či e-mail dvěma americkým senátorům a uctivě je požádal, aby se proti návrhu zákona o rovnosti postavili. Je důležité jim sdělit, že nechceme, aby školám dovolili lhát rodičům ohledně transgenderové politiky, zbavovali ochrany svědomí americké občany, kteří nesouhlasí se zabíjením nevinných dětí nebo nemocných a starých, a aby podmiňovali jejich zaměstnání tím, že budou vyučovat v LGBTQ+ transgenderových převýchovných třídách.

Robert G. Marshall
Catholic Culture
Přeložila Alena Švecová

Robert G. Marshall
politický analytik

NEKOREKTNÍ? BUDEŠ SMAZÁN

Zlověstný trend vedoucí k cenzuře – ve zpravodajství a obzvláště na sociálních sítích – je nyní již zcela zřejmý. Je tedy otázkou, kdy – nikoli zda – budou umlčeny hlasy křesťanů. Pochopitelně pokud nebudeme moct udělat nic pro to, abychom tento trend zvrátili. V digitální éře vítězí informace. Ovládáte-li přístup k informacím – a dokážete potlačit informace, které se vám nelíbí – můžete upevnit svou vládu nad světem.

Jak vůči vám mohou skeptici vznést pochybnosti, když se k nim nikdy nedostanou informace o tom, co děláte? Jak by se mohli vaši oponenti zorganizovat, když nebudou mít způsob, jak kontaktovat stejně smýšlející lidi?

V současné době slyšíme zlověstné zprávy. Vyberu jen několik závažných případů:

Respektovaný sociolog, předseda washingtonského *think-tanku*, se dozvěděl, že jeho kniha o hnutí „transgenderu“ byla společností Amazon zakázána. Autor, Ryan Anderson, se nedočkal žádného vysvětlení. Pravděpodobně nějakého zaměstnance Amazonu jednajícího pod pláštíkem anonymity jeho názory urazily. (Mimochodem, Amazon stále prodává například *Mein Kampf*.) Anderson podotkl: „Máte-li obavy, co mohou udělat velké technologické společnosti, když nesouhlasíte s genderovou ideologií, jen počkejte, co udělá vláda, pokud bude přijat takzvaný zákon o rovnosti. A nyní následuje poučení – máte-li obavy z takové vlády, nezavírejte oči před velkými technologickými společnostmi.“

Irský katolický biskup byl zablokovan na Twitteru, protože se ve svých příspěvcích stavěl proti asistované sebevraždě. Twitter podal směšné vysvětlení, že biskup Kevin Doran porušil jeho pravidla proti propagaci sebevražd. Nakonec Twitter svou chybu uznal a biskupovi obnovil účet. Ale opět anonymní zaměstnanec cenzuroval hlas důležité osoby.

Amazon, Twitter, Facebook a Google tvoří неотředitelnou internetovou elitu a všechny tyto čtyři mocné korporace mají stále větší sklon cenzurovat názory,

Foto: Michael Dziedzic / Unsplash

kteří jejich představitelé považují za zavádějící. Ale kdo řídí tyto cenzory?

Italský sociolog Gaetano Mosca, který působil už na počátku 20. století, tvrdil, že všechny společnosti jsou tak či onak ovládány elitami. Testem sociální spravedlnosti je podle Moscovy názoru to, co nazýval „právní obranou“ – poskytuje systém nějaký způsob, jak se obyčejný člověk může bránit proti ničivým rozhodnutím elit, které mu vládnou? V případech zmíněných výše – a čtenář by jistě mohl uvést mnoho dalších – odpověď zní jasně: Ne.

Tudíž podle Moscových standardů je náš systém nespravedlivý. Možná ještě horší než to, protože kromě potlačování nesouhlasných názorů internetoví giganti živí jistý druh závislosti, která ochromuje sílu veřejnosti. Výkonné algoritmy umí rozpoznat vaše zvyky, co se vám líbí a co nelíbí, věci, které dokáží upoutat vaši pozornost; potom vám před oči staví stále více takových věcí, a pohlcují tak váš čas.

Z čeho pramení ekonomický úspěch Facebooku, Twitteru a Googlu? Jak generují zisk? Povrchní odpověď zní, že prodávají reklamní prostor. Přesnější odpověď však je to, že prodávají vás, uživatele – prodávají vás inzerentům.

Pokud tedy máte námitky proti přístupům těchto internetových gigantů, ale nadále využíváte jejich služby, pracujete pro své nepřátele. Ztvárňujeme tak zvláštní variaci Leninovy předpovědi: „Kapitalisté nám sami prodávají provaz, na kterém je oběsíme.“

Všichni, pokud trávíme čas online, pracujeme pro internetové giganty a za náš čas nám nic neplatí. Jak se tomu říká, když někdo pracuje bez mzdy? Není to otroctví, protože tato práce je vykonávána dobrovolně. Nejedná se však o dobrovolnickou práci, pokud její cíl vědomě nepodporujete. Není to jednoduše hloupost?

Anebo spíše jde o nedostatek všeobecně dostupných a známých alternativ tak, aby je našel i obyčejný uživatel digitálních technologií, aniž by musel být speciálně vyškolen v IT oboru. Potřebujeme informace; potřebujeme diskutovat o svých myšlenkách; potřebujeme otevřenou výměnu názorů. Pokud se stáhneme z internetového fóra, přijdeme o jakoukoli reálnou příležitost kritizovat dominantní ideologii, která je vůči nám stále nepřátelštější – a bude ještě více nepřátelská, pokud budeme považováni za „ubožáky“ a „outsidery“.

Jaké tedy máme alternativy? Dovolte

Foto: Glen Carrie / Unsplash

mi jich několik navrhnout:

Protestujte proti „kultuře mazání“. Ztěžujte případným cenzorům umlčováním úctyhodných hlasů. Odhalujte cenzory. Dejte veřejnosti najevo, jakými metodami pracují a jak nevyrovnaně a nespravedlivě soudí.

Naléhejte na vládu, aby zavedla opatření na ochranu svobody slova na internetu. Vzhledem k tomu, že liberální politici mají s technologickými giganty shodné cíle, jejich protivníci by měli z cenzury učinit hlavní téma politické kampaně.

Vytvářejte alternativní služby. Víím, že již nyní existuje několik alternativ k Facebooku a Twitteru, a přeji jim, aby se jim

dařilo. Realisticky viděno však není pravděpodobné, že by v dohledné době mohly soupeřit s mocí těchto gigantů. A máme nějakou záruku, že začínající služby – pokud získají velké množství příznivců – nebudou výhledově pokoušeny stejnou arogancí moci?

Věnujme se našim vlastním internetovým stránkám. Facebookoví cenzori mohou blokovat příspěvky na Facebooku, ale nemůžou editovat příspěvky na nezávislých stránkách (jako například *CatholicCulture.org*). Jednotlivé blogy jsou také mimo jejich přímou kontrolu. Nemohou cenzurovat to, co nevidí. I když cenzura na webu pokročí, příspěvky po staru rozesílané e-mailem mohou

udržovat diskusi v chodu. Uvažujte o této možnosti jako o high-tech samizdatu. A nezavrhněte ji! Vytvářejte si již nyní seznamy emailů.

Především však potřebujeme nadané technické odborníky, aby pro nás vytvářeli nové způsoby interakce bez dotěrných třetích stran. Internet byl navržen tak, aby umožňoval bezpečnou a svobodnou, rychlou komunikaci. Neměli bychom tedy mít možnost ovládat, které stránky uvidíme, s jakými názory se setkáme, k jakým informacím budeme mít přístup?

Mezitím, když čekáme a doufáme v technické řešení, navrhuji, abychom se dobrovolně nevzdávali v bitvě o veřejné mínění. Neudělejme tu chybu, že bychom cenzurovali sami sebe jen proto, abychom se vyhnuli cenzuře ze strany druhých. Budeme-li umlčováni – a tato záležitost zatím není definitivně vyřešena – bojujme.

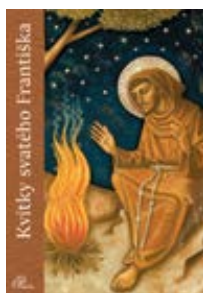
*Phil Lawler
Catholic Culture*

*Phil Lawler
katolický novinář a spisovatel,
zpravodajský ředitel a hlavní analytik na
webu CatholicCulture.org*

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Kvítky svatého Františka

Sbírka krátkých příběhů s duchovní pointou ze života svätce a jeho druhů.
Váz., 192 s., cena 299 Kč, kniha vyjde během měsíce května 2021

Clotilde Noël: Vypadlá z hnízda

Mladí manželé Noëlovi měli už šest vlastních dětí, když se rozhodli, že by si rádi osvojili nějaké opuštěné dítě s postižením. V květnu roku 2013, po dvouletém byrokratickém martyriu, si konečně mohli přivést domů „dauníka“ Marušku, která se záhy stala miláčkem celé rodiny.

Brož., 160 s., cena 249 Kč, kniha vyjde během měsíce května 2021

PÁN BŮH NAVĚKY!

„Panuje u nás trvalé napětí mezi dějinami a pamětí. Někteří by chtěli vzpomínat a někteří chtějí zapomenout. Brzy si budeme připomínat květnové dny roku pětáctýřicátého. Mnozí budou chtít vzpomínat na ty, kteří nám přinesli svobodu a možná zachránili naše životy, a mnozí, možná titíž, budou chtít zapomenout, že nám současně přinesli nejen svobodu, ale i nový útlak. ... Rádi si mnozí vzpomenou na ruské tanky v pražských ulicích v pětáctýřicátém, ale současně by mnozí rádi zapomněli na tytéž tanky v týchž ulicích v osmašedesátém,“ zamýšlí se na stránkách *Práva* současný veřejný ochránce práv Stanislav Křeček. „Až si budeme připomínat zradu našich západních spojenců v osmatřicátém, rádi si vzpomeneme, že to byli jen Rusové, kteří nám tehdy nabídli pomoc proti Němcům, ale současně bychom rádi zapomněli na reálnou možnost této pomoci, když poté, co skutečně začala válka, byly jejich armády zatlačeny tisíce kilometrů od našich hranic a vrátily se až po dlouhých šesti letech.“

Takže Vrbětice. Ptejme se, co se ve skutečnosti mělo s municí stát a zda opravdu měla být předána bulharskému podnikateli, který ji měl dopravit do země, kam je patrně vývoz zbraní a munice zakázaný.“ A hlavně: „Zkoumejme, kdo všechno o celé kauze ‚dávno věděl‘ a proč si ji politici, agenti a novináři přehazovali jako horký brambor, až musela být národu dramaticky zveřejněna jednu sobotu večer. Tak až si tohle všechno ujasníme, pak se teprve budeme moci spravedlivě rozhořčit nad státním terorismem.“ A tenhle znáte? Sedí Putin s Medveděvem před obrazovkou a vedou neformální online hovor s Hamáčkem. „Honzo, ty máš doma sporák na plyn?“ „Jo, jo,“ v klidu reaguje český ministr vnitra a dál listuje složkou. „No, tak to ho můžeš vyhodit,“ dodá suše Vladimír Putin.

Lídr na poli ochrany života, Hnutí

Foto: Jiří Štáštka / Člověk a Vira

Pro život ČR, oslavilo ve spolupráci s některými politiky z různých politických stran další úspěch. Sněmovna v pátek na svátek sv. Vojtěcha schválila návrh Aleše Juchelky na doplacení nevyčerpaného rodičovského příspěvku. Jen v roce 2020 přišlo cca 12 tisíc rodin průměrně o 80 tisíc Kč jen proto, že počaly a porodily další dítě dříve. Tento citelný finanční příspěvek do startu života vícečetné rodiny může být zcela zásadní pro rozhodování o životě a smrti zejména tehdy, jde-li v rodině o překvapení a dítě bylo počato nečekaně.

Máte děti 6–11 let? Nemáte? Nevadí. Zkuste se na věc podívat očima dítěte – třeba Honzík a Maruška. Příběh podle manuálu ministerstva školství: Honzík a Maruška jdou do školy – duben 2021. Honzík a Maruška jsou prvňáčci, spolužáci. Bydlí navíc v jedné ulici, vesnici, městské čtvrti. Trochu se znají. Pondělí – jdou s rodiči do školy. Ve třídě (na chodbě, v hale,...) se testují, vše zvládnou, ale za 15 min. učitelka oznámí, že Maruška bude muset domů. Honzík se ptá proč. Učitelka krčí rameny (GDPR), děti se diví, Maruška pláče. Škola volá Maru-

činu maminku, ta už je ale ve vlaku do práce. Volá tedy tatínka, ten už dokonce v práci je. Všechno nechá a jede pro Marušku. Všechno dobře dopadlo, jen Maruška je nešťastná. Úterý – Maruška jde, tentokrát s maminkou (vzala si volno) na PCR test, Maruška je nakonec negativní. To je ale radosti. Středa – Maruška přišla zase do školy, Honzík má radost, děti mají radost, paní učitelka má radost. Všichni jsou zdraví. Čtvrtek – ve škole se opět testují, vše zvládnou, ale za 15 min učitelka oznámí, že budou muset všichni domů. Děti se ptají proč, učitelka krčí rameny (GDPR), všichni pláčou (pozitivní je Honzík). Obvolávají rodiče, děti odjíždějí, Honzík rovnou na PCR. Je negativní, hurá, obvolávají se rodiče, že vše dobře dopadlo, zítra se může do školy. Pátek – děti jsou zpět, otestované, šťastné, zdravé. Výskají, poskakují, radují se. Dobře to dopadlo. Ano? Učitelka najednou zvážní, děti ji pozorují. Milé děti, jsme všichni sice zdraví, ale příští týden do školy nepůjdeme, rotujeme, přijde béčko.

Ale: všeho do času, Pán Bůh navěky!

–zd–